

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות משפטיים - תרומה תשפ"ב • עלון מס': 82

השגחה שבועית

שלחו לי הזמנה לנופש

אומר לי יהודי: אני לא בעל מדרגה, אלא בעל הרבה מדרגות. כל הזמן עולה ויורד, הולך לפה והולך לשם. לפעמים אני מרגיש שטוף כולי ביומיום הדוהה. בקושי יש לי זמן לחשוב. לפני זמן לא רב השתוקקתי לאיזו חופשה, והחופשה היתה צריכה כמובן להיות משהו ששווה לצאת אליו. כך שעל טרדות היומיום נוספו לי גם טרדות החופשה, ואני מוצא את עצמי מסתובב בעולם כמו סוס דוהר במלחמה.

זה היה עד לפני כמה חודשים, אבל היום המצב אחר, כי מישהו גילה לי שיש קו 'השגחה פרטית', ואם אני רוצה קצת מנוחה כדאי לי מאוד להקשיב. אמנם הייתי די מאוכזב לשמוע שהקו מציע רק קצת מנוחה, כי אני הרי צריך הרבה מהדבר הזה, אבל גם קצת זה משהו.

ניסיתי וגיליתי עולם חדש. גיליתי שלא חייבים לשלוט על כל מה שקורה כי הקב"ה מתכנן את הכול כך שיהיה הכי טוב בשבילי, ואפשר להיות קצת יותר רגועים. אפשר להשיג חופש גם באמצע החיים ואפילו בתוך הבית, ולא חייבים לברוח לקצה העולם כדי לנשום אוויר. פשוט מקישים את מספר הקו ונותנים לדם חדש לזרום בעורקים. פחות לחץ, פחות כעס, והרבה יותר יישוב הדעת. צריכים לנסות את זה כדי להבין, איך זה יכול להיות שאני כבר כמעט לא מתעניין בנופשים.

התרגשתי מאוד לשמוע את המסקנה שלו, כי זה התאים לי בדיוק עם דבריו הנוקבים של ה"שומר אמונים":

"ולכן אלו המטורדים אשר נפשם ומחשבותיהם לא נחים ולא שוקטים מצער, עמל, טרדות, נסיונות רבים וקטנות הדעת, אז הסגולה להעמיק דעתו בספר המדבר מאמונה ושמחה ובטחון וחיות אלוקות, ויכריח מוחו ומחשבתו לזה כי אצל רוב האנשים קשה להם העיון ממהירות ובהלה, אבל דע כי זה תכלית הבריאה, להעמיק דעתו ומחשבתו בעבודת ה'".

אני חושב שזאת היא הסיבה שהיהודי שפגשתי הרגיש את ההקלה הגדולה בהקשבה לקו. זאת פשוט הסגולה של ה"שומר אמונים", ליישב את הדעת באמצעות אמונה, שמחה ובטחון. צריכים בסך הכול להקיש את המספרים ואתה שם, נושם אוויר חדש, מטוהר ומלא תקווה.

והחשיבות של זה היא כל כך גדולה, כי "עיקר האדם - יישוב הדעת".

אני מאחל לכם שעות טובות ומיטיבות של יישוב הדעת. תתקשרו לקו ותראו בעצמכם מה זה עושה לכם.

שבת שלום ומבורך,

פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

אשרינו שזכינו!!!

קרא לו אביו ואמר: שמע בני, יודע אני שאין בך כוח לאותן שתי סעודות שהיית מביא לי כסדרן. מבקש אני ממך שתשמע את דרשתי בבית הכנסת שתי פעמים ביום, והוא יהיה ערב לי כאותן שתי סעודות שהיית מעלה לי בכל יום. כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: לשעבר הייתם מקריבין לי שתי פעמים ביום, שנאמר "את הכבש אחד תעשה בבקר" וגו', וגלוי וידוע לפני, שבית המקדש עתיד להיחרב, ומכאן ואילך אי אתם יכולין להקריב קרבנות, אלא מבקש אני תמורתן של קרבנות, שמע ישראל בבוקר ושמע ישראל בערב, ועולה לפני יותר מכל הקרבנות, ע"כ.

חז"ל הקי מתחננים לקרוא קריאת שמע כמו שצריך לקרות, במתניות ובמדויק ולבטא היטב כל תיבה ותיבה. והוא מדינא דגמרא, כמובא במסכת ברכות (ט"ו:) תני רב עובדיה קמיה דרבא: ולמדתם - שיהא למודך תם שיתן ריווח בין הדבקים. כגון על לבבך. וכן להוציא את שבעת המתים מקריאת שמע, כגון: ושמתם את ולא ושמת מת. הן חפצי חיים אנחנו. ואז נזכה לדברי רבי חמא ברבי חנינא: דכל הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה מצננין לו גיהנם. ומי הוא זה שאינו רוצה לזכות בברכה עשירה כזאת.

חכמי המסורת בדקו ומצאו שצריכים לכל הפחות מאה וחמישים שניות, כדי לקרוא קריאת שמע בדקדוק. ביממה יש שמונים ושש אלף וארבע מאות שניות. בואו חשבון! האם לא שווה להשקיע פעמיים ביום מאה וחמישים רגעים, בכדי לזכות לסגולות רמות ונפלאות כאלה?! כשהיהודי זוכה לקרות קריאת שמע כהלכתה, יש שמחה גדולה בפמליה של מעלה, והקב"ה אומר: אשרי האב שהוליד זרע זה בארץ, ואשרי הבנים שמעטרים את אביהם כך, באותה שעה פותחים כל צבאות שמים את פיהם ואומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד (זוהר, שם). יהי רצון שנזכה לקיימה כראוי, וכל המוסיף הרי זה משובה. אשרי העם שכה לו.

(מתוך חמשת השיעורים בענייני רפואה 104-100)

לו יצויר שמצוות קריאת שמע היתה נדירה ביותר, כמו ברכת החמה שמברכים רק פעם בעשרים ושמונה שנים. כמה היינו מצפים בכלות הנפש לקיים מצוה זו, כמה חולים היו נושאים עיניים אל הסגולה הכבירה הזאת, כמה אנשים המייחלים לישועה בכל העניינים, היו משליכים יבם על אותו יום גדול ונפלא שבו זכרו לקרות "שמע ישראל". שהאר"י הקדוש גילה שאלף האותיות שבכל שלוש הפרשיות של קריאת שמע מכוונות כנגד ברכת משה רבנו, שברך את ישראל "יוסף עליכם ככם אלף פעמים". כל כלל ישראל היו מתכוננים ולומדים איך לבטא כל מילה בצורה מדויקת, כדי לא להפסיד את כל סגולותיה, ומתייעצים עם רבנים שילמדו אותם ויגידו להם מה בדיוק לכוון. אנשים שזקוקים לישועה דחופה היו מבקשים להגיד קריאת שמע כבר עכשיו, אבל אז היו אומרים להם שהסגולה המיוחדת היא דווקא כשזאת מצווה מדאורייתא, ורק בעוד עשר שנים יוכלו לקיים אותה...

מסופר על הרה"ק המהר"ם שיק תלמידו המובהק של מרן החתם סופר, בתקופה האחרונה לחייו בעת אשר חלה לפני פטירתו היו כל איבריו מכף רגל ועד ראש נפוחים, רח"ל. נענה ואמר: מתחנן אנכי לחיות, אפילו נגזר עלי לשכב במיטה כל ימי כמו כעת, ולא יהיה בכוחי לעשות מאומה, בכל זאת מרוצה אנכי בזה, רק שאזכה לקרות פעם אחת ביום "שמע ישראל".

הנה אנחנו זוכים פעמיים ביום לקיים מצוות עשה מדאורייתא, לקרוא את שמע! כל מי שרוצה לזכות יבוא ויטול. אשרינו מה טוב חלקנו, שגילו לנו חז"ל הקי את הסגולות הנפלאות של קריאת שמע, ככתוב בזוהר הקי' (רות צה.): הקורא קריאת שמע כתקונה כל אבר ואבר נוטל תיבה אחת ומתרפא בו. איתא במדרש (ילקוט שמעוני ואתחנן, רמז תתל"ה): משל לחכם שבנו היה מעלה לו שתי סעודות בכל יום, אחת בבוקר ואחת בערב. לאחר ימים ראה החכם את בנו שהעני, ולא יכול לכבדו בסעודות כמקדם.

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28

מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

שיחת חיזוק בדרך לעבודה

ביום ראשון השבוע היה לי מצב רוח ירוד מאוד. אין זה נעים לי לשתף, על מה ולמה נפלו פניי, אבל מה שאני כן יכול לומר, זה שאפשר לדעת מה הם התנאים החיצוניים של האדם, אבל לא מה הוא מרגיש. תראו אותי, ה' חנן אותי באשה טובה ובילדים נהדרים. לפני הצהריים אני עובד כרי"מ בישיבה ויש לי פרנסה כדי הצורך, ועם כל זה הרגשתי מועקה גדולה בגלל כמה עניינים. דברים שהם לא סוף העולם, אבל כידוע גם דברים שבאמצע העולם עשויים לבלבל את הראש כהוגן, להעציב ולצער.

הייתי טרוד כל כך עם המועקות שסבבו אותי, עד שעזבתי את הכולל של אחרי הצהריים באמצע הסדרה. לא הייתי מסוגל להתרכז. המיני-דיכאון הלך ונמשך, ולמחרת, במקום לקום כהרגלי בחמש לפנות בוקר, לא היה לי כוח לקום, ורק בשעה שבע התנתקתי בכוח מהמיטה.

יש לי מנהג קבוע, להדליק בכל יום נר לעילוי נשמת רבי שלמה בן יוטא מקרלין זי"ע. אני מרגיש קשר מיוחד לצדיק, והוגה בדברי תורתו בתדירות גבוהה. ביום שני כשהדלקתי נר שטחתי תחינה, "ה' תעזור לי. תאיר לי את העיניים ותשמח אותי".

כך יצאתי מהבית.

ליד הבית שלי פועל בית הכנסת אורחים. יהודים נכנסים רעבים ויוצאים שבעים, וזאת חינוס אין כסף. לפני חצי שנה הבחנתי שיש בחור מבוגר כבן ארבעים, שמגיע לשם בקביעות ולוקח לו צלחת אוכל למקום העבודה שלו. מכיוון שאני גר קרוב ורואה אותו הרבה, התחלתי להקדים לו שלום. "בוקר טוב אח יקר", אני קורא לכיוונו, אבל הוא טומן ראשו בצלחת, לפעמים מסתכל לעברי ונד בראשו ולפעמים גם זה לא.

לא התייאשתי. חשבתי לעצמי, מי יודע איזו נפש קרובה יש לבחור הזה? כדאי שידע שיש מישהו בעולם ששמח לראות אותו.

והנה באותו יום שני אני יוצא מהבית, פוגש את הבחור המבוגר והצלחת בידו, וקורא לעברו כמו תמיד: "בוקר טוב אח יקר!" והוא, מה הוא עונה לי? "בוקר טוב ומבורך!"

כל כך התרגשתי מהשינוי, שאמרתי לו, "איזו זכות יש לי שאתה עונה לי".

"תביין", ענה לי הבחור, "זה לא שיש לי משהו נגדך, זה פשוט עניין של מצב רוח. אתמול לא היה לי מצב רוח לענות לך".

"וכי אינך יכול לענות בוקר טוב כשאין לך מצב רוח? גם כשמרגישים פחות טוב, עדיין אפשר לברך לשלום".

הוא הסתכל עליי ככה מלמעלה למטה, ואמר לי, "אתה מדבר? תראה אותי ותראה אותך. אני לוקח אוכל מבית התבשיל, בלי בית ובלי משפחה, ואתה יש לך הכול. בית, אשה וילדים. אתה גם ר"מ בישיבה. איך בכלל יש לך רשות לדבר על מצב רוח?" לא עניתי לו ישירות לשאלה. אחד הסודות הגדולים של בני האדם, זוהי העובדה שהם עשויים לכבד בשיא ההצלחה ולסבול ממצב רוח איום ונורא. אני חושב שהרשות להיות מסכן שמורה רק לאנשים מסוימים, אבל לבחור אמרתי: "אתה צודק, אבל תדע שיש כל מיני דברים שיכולים לצער".

"אם אתה מדבר ככה", עונה לי הבחור, "זה סימן שאף פעם לא למדת מה זו אמונה. לך תלמד מה זו אמונה ואז כבר לא תדבר שוב על דברים קטנים שמוציאים לך את המצב רוח. תראה אותי. התחלתי ללמוד קצת אמונה, וכבר יש לי מצב רוח".

המפגש הקצר בינינו הסתיים. אני חושב שכל השיחה הזו לא ארכה יותר משלוש דקות, אבל בשבילי זה היה מענה מושלם

המכונה חזרה לעבוד

במוצאי שבת ניגשת אשתי כדרכה אל מכונת הכביסה ומפעילה אותה. עוברות דקות ספורות, והנה מרפסת השירות מוצפת מים. במקום שהמים ינקו את הבגדים שבתוך המכונה, הם נפלטים החוצה ושוטפים את כל הנקרה בדרכם. היא כיבתה את המכונה וקראה לי, שאבדוק ואראה מה אפשר לעשות. בחנתי את המכונה מכל הכיוונים ולא מצאתי שום בעיה. מכיוון שכך, לחצתי שוב על מתג ההפעלה והנה הסיפור חוזר על עצמו: מים זרמו בלא ששון, והמבוכה היתה גדולה.

אינני עשיר, וגם לא קרוב לזה. אני אברך כולל שחי בצמצום ברוך ה', ולהוציא עכשיו כסף כדי לשלם לטכנאי היה נראה בעיניי כדבר בלתי אפשרי. ההפסד הצפוי גרם לי צער גדול, והבנתי שזה לא הגיע אליי סתם. הקבי"ה מדבר אליי, ומי יודע אם התקלה אינה קשורה לתקרית שהיתה בערב שבת.

ביום שישי פגשתי אדם שהפריע לי מאוד בעניין מסוים, ולכן נתתי לו מנה אחת אפיים. דיברתי אליו בצורה פוגעת, ואני חושב שהוא נעלב. מי יודע, אולי הדמעות שזלגו מעיניו, הן אלה שעוררו את מכונת הכביסה שלי לזלוג.

התקשרתי אליו, ומיד כשהזדהיתי הוא אמר לי, "אתה יודע? מאוד כאב לי איך שדיברת אליי ביום שישי". התנצלתי וביקשתי מחילה, וכשנוכחתי לראות שנחה דעתו, סיימתי את השיחה. עתה פניתי להתקשר לטכנאי, ולפרט לו על הבעיה של המכונה. הוא אמר לי לבדוק מהיכן יוצאים המים, וכדי לבצע את הבדיקה הפעלתי שוב את מכונת הכביסה.

הסתכלתי על המכונה מכל הכיוונים, והנה אין שום דליפה של מים. המכונה עובדת מצוין, המים אינם מתבלבלים, הם שוטפים בגדים ולא מרצפות, והכול על מקומו בא בשלום תרתי משמע.

מאז המכונה ממשיכה לעבוד כדרכה. אינני בטוח שהיא עובדת בדרך הטבע, אך מה שברור הוא שהיא עובדת בדרך השלום.

(יום רביעי פרשת וארא תשפ"ב, לילה, סיפור 2 אידיש/ סיפור מס' 25743)

מה שישים בפי אותו אדבר

מספר מגיד המישרים הגאון רבי אליעזר טורק שליטי"א:

בחסדי שמים זכיתי לחגוג ברית מילה לנכד. בעת הסעודה כיבדו אותי לפתוח בדברי תורה, ואני קמתי והתחלתי לדבר בעניינים של מוסר. התגלגלו הדברים כך שסיפורי סיפור על איזה גדול בישראל. תוך כדי שסיפורי סיפור אחד, נזכרתי בסיפור נוסף על אותה דמות, וסיפורתי גם את הסיפור הזה. הציבור גילה התעניינות ואני המשכתי לשזור סיפורים נעימים על אותו גדול, שיש הרבה מה ללמוד ממנו. כשסיימתי אמרתי לזה שישב לצדי, שאני ממש לא מבין את עצמי. מה פתאום סיפורי כל מיני סיפורים על יהודי שאינו קשור לשמחה. הוא לא היה קרוב משפחה, ועכשיו גם לא יום היארצייט שלו.

אחרי כמה ימים ניגש אליי בחור ואומר לי: "הרב, תודה רבה על החלק שלך בשידוך שלי".

"מזל טוב", אני אומר לו, "לא ידוע לי על שום חלק בשידוך. אף אחד לא בירר אצלי עליך".

החתן מחייך ומסביר לי את כוונתו: "הייתי בשמחת הברית שבה הרב דיבר וסיפר סיפורים על איזה צדיק. באותו יום בערב היתה לי פגישה עם המיועדת לי. הפגישה התחילה בהיסוס רב, ראיתי שהיא רוצה שאוביל את השיחה, אבל לא היה לי שום רעיון על מה לדבר. התחננתי לה' מעומק הלב שייתן לי מילים, והנה היא אומרת לי שסבא שלה היה אותו רב שהרב דיבר עליו בעת הברית. מיד אמרתי בהתפעלות, 'מה? הוא היה סבא שלך?! איזה אדם גדול הוא היה!' וכך גוללתי לפניו סיפור אחרי סיפור, אלו שאתה סיפרת בברית מילה. השיחה היתה כל כך מוצלחת, שברוך ה' המסקנה היתה ברורה, והתארסנו למזל טוב".

כל כך התרגשתי לשמוע את דברי החתן. לפעמים אדם חושב שהוא זה שמחליט מה הוא ידבר, והנה הקב"ה שם לו בפה סיפורים שבכלל לא חשב לספר, בשביל שבלילה יתנהל שידוך ויוקם בית בישראל.

לתפילתי. כל כך ביקשתי מה' שישמח אותי, והוא באמת שימח אותי והאיר לי את העיניים.
כל אותו היום כבר נראה אחרת.
(מתוך שיעור הביטחון היומי, יום רביעי פרשת וירא תשפ"ב, שיעור מספר 301)

אם אתה משמח את שלי

אבי מורי שיחי' הוא גבאי צדקה מפורסם בירושלים. יום יום הוא אוסף כסף בבתי כנסיות, כאשר בכל פעם המטרה היא שונה. פעמיים בשנה הוא אוסף כסף עבור גירות אלמנה. פעם אחת, בזמן שהוא אסף כסף למטרה החשובה הזאת, הוא שמע שבבית המדרש דרוהוביטש נמצא כעת גביר שמחלק מאתיים דולר לכל דורש.

אבא שלי אינו מהגבירים. מאתיים דולר יכולים לעזור לו מאוד בהוצאות ביתו הוא, והוא חשב לעצמו מה יעשה. האם יבקש את המתת בשביל עצמו או בשביל הגירות? לבסוף החליט לבקש בשביל הגירות, ואכן הגביר נתן עבורה מאתיים דולר.

אבי שמח מאוד עבור הגירות, ובכל זאת חש החמצה. הן לא היתה פה בעיה של יושר. הוא היה יכול לבקש את הכסף לעצמו ולקבל אותו. עכשיו כשבקש בשביל הגירות מיעד הכסף בשבילה, ואילו הוא נשאר בלי כלום. תוך כדי מחשבה הוא התחזק באמונה וביטחון, שבוודאי הקב"ה ישלח לו כל מה שהוא צריך, ושלא ייתכן שיהודי אחד יקבל משהו על חשבון יהודי אחר. כמה טוב שהוא היה שליח להביא לגירות את הכסף שמגיע לה, וה' בוודאי ישלח גם לו מה שצריך להגיע אליו. והנה, בעודו הולך ברחוב ניגש אליו יהודי ושואל אותו לשמו. אבי ענה את שמו, והיהודי הזה אמר לו, "חיים - הגביר מאמרניקה, שלח לך את זה". אבי כלל לא זכר שהוא ביקש ממנו פעם כסף, והנה אותו חיים שלח זאת דווקא בעבורו ולא בעבור עניינים אחרים.

אם אתה משמח את שלי, אני משמח את שלך.

(יום שלישי פרשת לך תשפ"ב, לילה, סיפור 2 אידיש / סיפור מס' 24228)

לחם מן השמים

הייתי זקוק ללחם בדחיפות. היה זה לאחר שישבתי במקום מסוים בעיר וסעדתי את לבי בפת. ידעתי מראש שמסיבה מסוימת אצטרך לעזוב את המקום וללכת למקום אחר עוד לפני שאברך ברכת המזון, ולכן חשבתי על זה כבר בזמן ברכת 'המוציא', אבל בסופו של דבר נתקעתי, ולא נשאר לי מספיק לחם. לא ידעתי מה לעשות, הן כפי הידוע לי, במקום השני לא אמצא פרוסת לחם, והרי כדי לברך במקום אחר חייבים גם לאכול שם.

חשבתי לקנות לחם או לחמנייה בדרך, אך התברר שאין לי כסף. ללוות לא רציתי, כי כבר למדתי מהקו שמה שצריך להגיע אלי יגיע גם בלי שאלוהי, ואיני רוצה להיות בעל חוב. הלכתי בתפילה שה' יזמן לי את לחמו, והנה, לפני אני רואה אדם מבוגר הולך כשהוא נושא שקית גדולה בידו. מול עיניי מתפקעת השקית שבידו, וממנה נופלות לחמניות יפות ועגלגלות. מיהרתי לסייע לו לאסוף את כל הלחמניות בחזרה, ושאלתי אותו אם אוכל לקחת לי לחמנייה אחת מאלה שהתלכלכו, כדי שאוכל לאכול ממנה את החלק הנקי. "למה שתיקח לחמנייה מהמדרכה?" תמה האיש, "עזרת לי כל כך יפה, אז בוא תיהנה. מגיע לך. קח לחמנייה יפה, נקייה וטובה. שיהיה לך לבריאות!"

הוא הגיש לי את הלחמנייה עם כל הלב, וכך היה לי די והותר לסיים את סעודתי עם שארית נאה שתנוח על השולחן בעת הברכה. צור משלו אכלנו, ברכו אמוני, שבענו והותרנו כדבר ה'.

(יום רביעי פרשת בא תשפ"ב, צהריים, סיפור 2 / סיפור מס' 24715)

ניחום אבלים בהידור

מספר עוד הגאון רבי אליעזר טורק שליטי"א:

סיפור דומה קרה לי בהזדמנות אחרת, אלא שהפעם

אני היה זה ששמע את הסיפורים כדי להשתמש בהם

בזמן הנכון. באחד מימי שישי הלכתי ברחוב והבחנתי

במודעת אבל. יהודי אמריקאי הלך לבית עולמו, ובנו יושב

שבעה כאן בסמוך. אנוחם לעצמי, מצווה לנחם אבלים. אכנס לרגע

לבית האבל, אנוחם אותו ואמשיך בדרכי. נכנסתי לבית וגיליתי את בנו

של המנוח יושב לבדו ומחכה שאנשים ייכנסו. כשנכנסתי אורו פניו, וכך

הבנתי שנודמנה לי מצווה גדולה. הוא סיפר לי על אביו המנוח שהיה יהודי צדיק,

על איך שהתפלל ואיך שגמל חסדים, ואני, כאילו אין לי מה לעשות היום, יושב

ומקשיב לו בהתעניינות רבה. בסופה של שעה ארוכה הייתי חייב לקום, שהרי

היה זה בערב שבת. ניחמתי אותו והלכתי לדרכי.

כעבור שבועות ספורים הגעתי לבורו פארק, ושם מסרתי דרשה בבית הכנסת.

מישהו מבין השומעים ניגש אליי ואמר לי שאישה אחת עורכת היום בביתה

שבפלטבוש סיום משניות לכבוד הישלושים של אביה ז"ל. היא שבורה מאוד

מפטירתו של אביה, ונראה שאוכל לעודד אותה. האיש הזמין לי מונית ולקח

אותי למקום. בדרך שאלתי אותו, אולי תספר לי קצת על הנפטר, שלא ייראה

שנחתי סתם כך בלי שום קשר. הוא מתחיל לדבר ואז אני קולט, שהנפטר הוא

האבא של אותו אדם שניחמתי ביום שישי לפני כמה שבועות. עכשיו כבר ידעתי

עליו המון סיפורים.

כשהגעתי לשם הסתכלו עליי הנוכחים כאילו נפלתי מאיזה כוכב. מה אני קשור

בכלל? והנה התחלתי לדבר ולספר בשבחו של המנוח, ממש לפרטי פרטים. מתי

הוא קם, איפה התפלל, איזו גמילות חסדים הוא עשה, וכן הלאה והלאה כמו

שסיפר לי הן באותו יום שישי. הבת, שישבה בריחוק מהנוכחים, התרגשה כל

כך עד שקראה: "אתה הכרת את אבא שלי?" ראיתי שדבריי מעניינים אותה, וכך

המשכתי לדבר דיבורים של אמונה ובטחון. בתוך דברי הזכרת גם איזה מעשה

שויה בישיבה בלתי מוכרת, וגם זו היתה השגחה נפלאה, כי התברר שבדיקון

בישיבה הזאת למד האב עליו השלום.

פלאי פלאים, איך הקב"ה שולח סיפורים כדי שיעשו את דרכם לעודד לבבות

ונשברים.

(יום חמישי פרשת בא תשפ"ב, לילה, סיפור 3 / סיפור מס' 24743)

מצרף מחשבה לשיחה

מספר הרב מרדכי מלאכי שליטי"א: בשבוע החולף קיבלתי הזמנה לחתונה מידיד נעורים, ששם משפחתו אלישיב. החתונה נועדה להיות באולם יוקרתי, ולהזמנה היה מצרף כרטיס מפורט ובו מספר השולחן בו אשב. ידידי אף הוסיף בכתב יד המוכר, שהוא ממתין לבואי.

הייתי שמח להשתתף בחתונה, אבל מכיוון שאני שרוי באבל על אבי הכ"מ, אני מנוע מלהשתתף בשמחות. תכננתי להרים אליו טלפון ביום החופה, לברכו ביום שמחתו ולשמחו עמו בקירוב הלב ובריחוק מקום, ועל מנת למנוע שכחה, הכנסתי תזכורת בטלפון הנייד ליום החופה בשעה 2.00 בצהריים.

התזכורת מילאה את תפקידה בזמן המיועד, אבל מכיוון שבדיקון אז הייתי בעיצומה של שיחה חשובה, דחיתי את השיחה לאיחר כך, מה שאומר: אף פעם... הרי לא אתקשר אליו בשעה 4.00, כשהוא כבר יוצא לחופה.

בהמשך נכנסתי לחנות לחומרי בניין, ושם צדה עיני מתקן מסוים שיכול לסייע מאוד לאחת מבנותיי. התקשרתי לשאול אותה אם תרצה שאקנה אותו בעבורה. למרבה הפלא, ממכשיר הטלפון בקע קול של גבר... לא פחות ולא יותר, ר' אלישיב ידידי על הקו, באופן לא מובן.

הוא שמח לשוחח עמי, וציין ששמחה גדולה היא לו שזכרתי והתקשרתי לשמוח עמו ביום שמחתו. בירכתי אותו בברכות לבביות, החלפנו עוד כמה מילים של ידידות וסיימנו את השיחה הלבבית.

נדהמתי ממה שקרה. לא הבנתי מאיפה הוא נפל עליי באמצע הקנייה... עיון קצר במסך של הסלולרי הסביר הכול. שם בתי הוא 'אלישיבע' ושם ידידי הוא 'אלישיב'. השמות מופיעים בזה אחר זה ברשימת אנשי הקשר וכך כאשר דפדפתי בין אנשי הקשר, טעו אצבעותיי בשורה אחת. במקום על 'אלישיבע' חצצתי על 'אלישיב'! זו טעות שעלולה לקרות לכל אחד בכל זמן, אבל לא זכור לי שבעשר השנים האחרונות התקשרתי בטעות לאלישיב... רק בזמן המיועד, ביום חופת בנו בשעה טובה ומוצלחת, אינה הקב"ה לידי כביכול 'טעות' מוצלחת כל כך.

אבא רחמיא שבשמים המבקש מאתנו שנהיה "אוהבים זה את זה ומכבדים זה את זה", צירף מחשבה למעשה באופן נפלא כל כך, ותזמן את שיחת הטלפון המתוכננת, לבל תלך חלילה לאיבוד!

(יום רביעי פרשת בשלח תשפ"ב, לילה, סיפור 6 / סיפור מס' 27842)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

שאלה מספר 34

הקב"ה חנן אותי בילדים שובבים מאוד. אני משתדל ללכת אתם בדרכי נועם ככל יכולתי, אך מדי פעם קורה שאני ממש יוצא מהכלים - ודי למבין. שאלתי, איך אפשר להתגבר ולשלוט על עצמי. אינני מבקש הכוונה חינוכית, אלא עצות לעבודה פנימית שעלי לעשות.

ג. ש. מבית שמש

זאת למודעי, שבהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל ההוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

הסר נעם מלבן

מספר עצות נפלאות לשיכון הכעס, מציע הרב שמעון רוטמן מבית שמש: חן חן לך שהנך מודע למצבך ורוצה לתקן. מומלץ לך להתרגל תמיד להמתין מספר רגעים לפני שאתה מגיב, זה מועיל מאוד לשיכון הכעס. הרב נתנאל כהן מירושלים: מקובל בשם צדיקים לשכך את ידו שיאמר מזמור י"ג שבתהילים, ומועיל מאוד. דרך נוספת מציע הרב שלום מילר מבני ברק: דמייך לעצמך איך מתנהג במקרה כזה איש מורם מעם (שהנך מכיר) וזה בוודאי יועיל לך להירגע. הרב יעקב נתנזון מבני ברק מציע לשכך את הכעס באמצעות הדיה להשי"ת: ילדים הם מתנה משמים, ועליך להודות שוב ושוב על כך שהעניקו לך מתנה נפלאה כזאת, ויש לך הזכות לגדל עבדים נאמנים הקב"ה. כאשר ילד מפריע זוהי הזדמנות להודות לה' על הילד שיש לנו. עם הזמן הדבר מועיל מאוד שלא לכעוס עליהם.

הרב יחיאל הכהן אילביצקי ממודיעין עילית: משאלתך ניכר שלא תמיד אתה יוצא מהכלים. בוודאי זאת תוצאה של עבודה פנימית שעשית, או של תפילות שהתפללת על כך. העיקר הוא להמשיך בפעולות אלה ולא להתייאש. כאשר תעשה את שלך, הקב"ה יעזור לך.

הרב יצחק צבי לאמפין ממונטריאול, הרב שלום שר מעפולה והרב דוד בוקר מצפת: מידת הכעס היא הרגל שהאדם מורגל ומוטבע בו מילדותו. הפתרון לזה הוא לעבוד על פי 'תוכנית קניית הרגלים טובים' כמובא מהרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זצוק"ל, להתרגל במידה טובה לפחות ארבעים יום, ואז ההרגל החדש שקנה לעצמו יחליף את ההרגל הטבעי הראשון וישלוט עליו. במקרה שלנו אפשר להתחיל להתרגל לדבר בנחת, ובזה ניצלים מהכעס כמובא באגרת הרמב"ן, ולהתפלל אל ה' שייציל מהכעס.

יחיד סגולה

הרב אהרון בייפוס מרכסים והרב מתתיהו קיטיי מירושלים: ידוע שהמנהל בוחר במלמדים המוצלחים ביותר עבור התלמידים המתאגרים. טוב לך שדווקא אתה נבחרת משמים להיות אב לילדים מתאגרים. סימן הוא

השפעה פרטית

אני מרגיש הכרת הטוב עצומה למערכת 'השגחה פרטית'. אני מוכרח לומר שבזכות הקו השתנו חיי. התחלתי להבין שיש בורא עולם שמנהל את העולם, ושאיך צורך לעזור לו ולתת לו עצות. כל ההתמודדויות בחיים התגמדו, והכול עובר יותר בקלות. הקב"ה יגמול לכם בכפל כפלים על זכותכם הגדולה, מזכי הרבים!

מצד התקבלים

נסעתי לחו"ל ועשיתי חבילה לחיוב בחו"ל. כשחזרתי קיבלתי מחברת הפלאפון חשבון של יותר מ-2,000 ש"ח. הם טענו שחרגתי מהחבילה. הבטחתי לתרום להשגחה פרטית כמניין 'פלאפון', ומיד לאחר מכן באורח פלא הם ויתרו לי על כל הסכום.

מצד הממנים

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הווה למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לוקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדרים
לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פלוס על שם חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

שאלה לעלון 84

ברצוני לשאול מהי הדרך הנאותה לחנך ילדים למידת הביטחון, באיזו שפה צריך להסביר להם ובאיזו דרך מתיישבים הדברים על לבם.

א. מרכסים

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-30-11-300 שעות 3 < 5 (לאחר בחירת השפה) | [ממן הקולטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל 023011300@gmail.com | תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת תצוה. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם י.ר.

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרו אסתר וחוגי אירים נועה בת סוליקה יוציא"ח שיחיו

עלוניים ל-40 בתי כנסת

משנה בן מלכה להנצחה בכל העניינים וליווג הגון, וארון זאב בן רבקה וליווג הגון במהרה.

לענין ר' צבי הירש ב"ר אשר מאיר ז"ל מלביע כ"ח שבט, ר' חיים ב"ר משה ז"ל, ר' צבי ב"ר אברהם ז"ל, ר' משה ב"ר מרדכי ז"ל.

לענין ר' שלום ב"ר עובדיה ז"ל. לרפואת תמיר בן שלומית, הצלחת בצלאל בן מיכל ואילה בת כרמית מיכל בת יהודית.

לענין ר' שמחה אריה ב"ר יאיר ז"ל מלביע כ"ג שבט תשס"ט, ולזכות כל יוצאי חלציו.

לזכות צבי בן מסעודה לרפואה שלמה בקרוב וא להתפזל לרפואתו

המעניינים להפיק את העלון מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מספר 13:00-7:00

פתיח להשאיף הודעה בכל שעות היממה וחוץ ארבעים בס"ד

מטחלה הוליוודית היתה לאל תחלום למפיעים 250 עלונים מטחלה בוצעת בקורות חלקה או 20 עלונים במחיר משלוח בלבד

מייל לשליחת סיפורים: A023011902@GMAIL.COM

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל 7-023011300@gmail.com

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד להשקיע מאמצים במקום הנכון

סיפר לי מלמד תשב"ר אחד, שבתחילת עבודתו כמלמד לא ראה ברכה במלאכתו, וגם הוא עצמו היה מסובב עם הרבה בעיות. הוא הרגיש שאינו מסוגל להמשיך עוד. הוא החליט שאת זמנו הפנוי הוא יקדיש ללימוד המוסר ולחיזוק באמונה וביטחון. אמנם יגרע בזאת מהזמן שבו הוא צריך להתכונן לשיעורים, אך לא מצא עצה אחרת. כך הקדיש שעות רבות ללימוד המוסר. אכן, הוא לא הצליח להגיע להספק לימודים גבוה, אך תלמידיו קיבלו מלמד איש אשר רוח בו, מלא חיות ודברי אמונה. וכמו שרוד המלך אבר 'כוס' רוייה, כך היתה לו כוס מלאה ביין הרהרות ובה את תלמידיו, יין של חיות, יין של אמונה וביטחון, סיפורי צדיקים ועובדות מגדולי ישראל. לימים התברר שהוא הצליח באמונתו יותר מכל המלמדים, ותלמידיו הלכו מחיל אל חיל.

אכן זאת היא הדרך להעביר את מורשת הדורות. עיקר ההכנה של המלמד היא שיכין את עצמו. שהוא עצמו יהיה ספר לימוד. הסטיפלער זצוק"ל היה אומר, שחובה על כל מלמד ללמוד בכל יום שתי שעות גמרא בעיון. כאשר המלמד מכין את חומר הלימודים, התלמידים מקבלים הספק לימודים גבוה, אך העיקר חסר מן הספר. כאשר המלמד מכין את עצמיותו, והוא מלא בביטחון, מלא ברוח - התלמידים מקבלים דוגמה חיה של עבד ה', והתועלת היא פי אלף. מה גם שמלמד כזה יודע גם לספר סיפורים, דבר שהוא כל כך חשוב לילדים הרכים, שהסיפורים נקלטים אצלם לנצח יותר מכל הלימודים.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

מנהג עתיק היה בנובהרדוק. מדי ערב ראש חודש היו סוגרים את בית התלמוד, ומלמדי התשב"ר, ראשי הישיבה, מגידי השיעורים וכל העוסקים בחינוך, היו יוצאים ליער אל בית הבידוד. שם במשך מספר שעות היו לומדים תורה ומוסר, ולאחר מכן היו יושבים ומנגנים ניגוני התעוררות. בהמשך היו יושבים ומדברים יחדיו - אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו.

בנובהרדוק היתה מסירות נפש לקיום בית התלמוד, שהתלמידים ישקדו על לימודם. מסופר שהגאון רבי חיים עזר מוילנא נהג לחלק קצבה חודשית עבור הישיבות. באחד הנפשות שהיתה בהם - הבינו שם שיום מספר בהם ירדו גשמי זלעפות, ניצב בפתח ביתו של רבי חיים עזר איש אחד, וכל בגדיו ספוגים במים. כאשר ראהו רבי חיים עזר, אמר: אין זה כי אם השליח של ישיבת נובהרדוק. רק להם יש מסירות נפש כזו לקיום הישיבה. ואכן אותו נובהרדוקאי הלך רגלית שלושה ימים בגשם הזלעפות, עד לביתו של רבי חיים. עם כל מסירות הנפשות שהיתה בהם - הבינו שם שיום אחד בחודש צריך לסגור את בית התלמוד. המחנכים מעתיקי השמועה צריכים חיזוק, וביטולה זהו קיומה.

ברוך ה', בזמננו כאשר דרא. המלמדים מסורים מאוד לתלמידים, שעות רבות הם משקיעים מזמנם להכין את חומר הלימודים, דפי עזר לתלמידים וכל מיני תכססים. אבי מורי זצוק"ל היה מלמד תשב"ר, ולילות ארוכים הקדיש להכין את חומר הלימודים.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשעות 2 < 7 (לאחר בחירת השפה)

ד"ר פסח יפרינסקי - גוטי

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפזל ולשמוע קריאת התורה.